

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Brno, Jezuitská 4, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, **za účasti**: Aneta – Sun s.r.o., se sídlem Veselí nad Moravou, Kollárova 1229, zastoupená JUDr. Pavlem Gazárkem, advokátem se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínkem č. p. 462, v řízení o kasační stížnosti žalobce a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2015, č. j. 62 A 103/2013 - 404,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2015, č. j. 62 A 103/2013 - 404, **se zamítá.**
- II. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2015, č. j. 62 A 103/2013 - 404, **se** ve výrocích I., III., IV. a V. **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2010, č. j. 13488-9/2010-ERU (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence na výrobu elektřiny od 3. 12. 2010 na dobu 25 let pro provozovnu vymezenou jako „FVE Veselí nad Moravou“. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou podanou dle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a domáhal se také zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2013, č. j. 05429-4/2013-ERU, kterým žalovaný napadené rozhodnutí změnil v údajích ohledně odpovědného zástupce. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 62 A 103/2013 - 404 (dále jen „napadený rozsudek“), napadené rozhodnutí ze dne 30. 11. 2010 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. napadeného rozsudku). Žalobě na zrušení rozhodnutí ze dne 15. 5. 2013, č. j. 05429-4/2013-ERU, krajský soud nevyhověl a v tomto rozsahu žalobu ve výroku II. napadeného rozsudku zamítl.

Rozsudek krajského soudu napadli kasační stížností žalobce, který ji podal proti výroku II. tohoto rozsudku, a osoba zúčastněná na řízení, která ji podala proti výroku I. rozsudku krajského soudu.

II. Rozsudek krajského soudu

Krajský soud dovodil včasnost podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 2 věty první s. ř. s., jakož i splnění dalších podmínek řízení včetně aktivní legitimace žalobce podle § 66 odst. 2 s. ř. s.

Ve vztahu k rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence krajský soud dospěl k závěru, že námitce žalobce nelze přisvědčit, neboť žalovaný rozhodoval o této změně na základě oznámené změny ohledně odpovědné osoby, žádosti o změnu a dokladů, které se této změny týkaly. Předmět změny (a tím i řízení o ní) byl v žádosti a dalších podkladech vymezen jednoznačně, čemuž odpovídá také obsah rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence, které se od původního rozhodnutí o udělení licence liší právě v údajích ohledně odpovědného zástupce.

K žalobnímu bodu týkajícímu se nejasností ohledně číslování parcel a další identifikace pozemků v řízení o udělení licence, na nichž byla provozovna vybudována, krajský soud uvedl, že pozemky jsou souhrnně identifikovány výlučně v listině označené „Pozemky Aneta Sun blok B“, která byla žalovanému doručena dne 12. 11. 2010. Jde o pozemky p. č. 7794, 7798, 7799, 7800, 7801, 7802, 7803, 7804, 7805, 7806, 7807, 7808, 7811, 7812, 7813, 7814, 7815, 7816, 7817, 7818, 7819, 7820, 7824, 7825 a 7826, zčásti ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, zčásti v nájmu; k těmto pozemkům jsou ve správním spisu doloženy listy vlastnictví, popř. nájemní smlouvy.

Dále krajský soud konstatoval, že v rozhodnutí o udělení licence se uvádí umístění provozovny rovněž na pozemku p. č. 7809, přestože na tomto pozemku nebyla provozovna vybudována podle kolaudačního souhlasu, tento pozemek nebyl součástí přehledu pozemků v listině označené jako „Pozemky Aneta Sun blok B“ a nezmiňuje se o něm ani jiný podklad rozhodnutí o udělení licence. Ohledně pozemku p. č. 7809 je proto podle krajského soudu rozhodnutí o udělení licence zjevně vadné; jde o vadu, která zatížila

pokračování

rozhodnutí o udělení licence nepřezkoumatelností. Pozemek p. č. 7809 se totiž podle zákresu do katastrální mapy správního spisu nachází uprostřed pozemků, na nichž měla být provozovna umístěna. Provozovna tedy na uvedeném pozemku umístěna nebyla a identifikace jejího umístění na tomto pozemku nemá žádnou oporu v podkladech rozhodnutí, anebo na tomto pozemku byla ve skutečnosti umístěna, ale pak by tomuto závěru rovněž neodpovídal žádný podklad rozhodnutí. Ve vztahu k tomuto pozemku se proto otázku skutečného umístění provozovny nepodařilo dle krajského soudu vyjasnit. Argumentace osoby zúčastněné na řízení, že na pozemku p. č. 7809 provozovna umístěna nebyla (pozemek byl a je ve vlastnictví třetích osob a tvoří proluku mezi „bloky“, jež jsou umístěny na pozemcích předmětný pozemek obklopujících), podle krajského soudu potvrzuje, že údaj v rozhodnutí o udělení licence o tom, že provozovna se nachází také na tomto pozemku, je údajem chybným.

Krajský soud rovněž dovodil, že je-li nezbytnou náležitostí rozhodnutí o udělení licence také soubor údajů umožňujících přesně lokalizovat umístění provozovny [§ 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“)], je zřejmé, že v tomto ohledu je napadené rozhodnutí o udělení licence vadné, neboť umístění provozovny neidentifikuje správně. Vysvětlení této chyby osobou zúčastněnou na řízení tak, že součástí „bloku B“ jsou pozemky p. č. 7798 až 7808 a dále až pozemky od p. č. 7811 dále, na tomto pochybení ničeho nemění.

K pozemku p. č. 7814 krajský soud konstatoval, že není uveden v rozhodnutí o udělení licence, a proto na něm provozovna podle rozhodnutí o udělení licence umístěna být neměla), ale měla na něm být umístěna podle listiny „*Pozemky Aneta Sun blok B*“, jakož i podle kolaudačního souhlasu, přičemž osoba zúčastněná na řízení k němu v řízení o udělení licence rovněž dokládala vlastnické právo. Podle vyjádření osoby zúčastněné na řízení byl tento pozemek zastavěn provozovnou, neboť na základě geometrického plánu ze dne 7. 10. 2010 měl pozemek p. č. 7814 zaniknout a stát se součástí pozemku p. č. 7824. Větší část tohoto pozemku pak měla být včleněna do pozemku p. č. 7826, který je zastavěn jiným energetickým zařízením – „*Michalka Sun*“. Ze skutečnosti, že pozemek p. č. 7814 je uveden v licenci pro provozovatele Michalka – Sun s.r.o., dle krajského soudu plyne, že osoba zúčastněná na řízení v nyní posuzované věci žádala o udělení licence pro provozovnu umístěnou na pozemku, na němž byla umístěna jiná provozovna. Tato skutečnost sama o sobě podle názoru krajského soudu zamlžuje rozdělení pozemků pro různá energetická zařízení (provozovny) různých provozovatelů (držitelů licence); zejména zpochybňuje kolaudační souhlas, z něhož naopak vyplývá, že na tomto pozemku byla umístěna právě provozovna, k níž byla udělena licence v nyní posuzované věci.

Dále krajský soud uvedl, že podle rozhodnutí o udělení licence se měla provozovna nacházet rovněž na pozemcích p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3, na nichž měla být vybudována také podle kolaudačního souhlasu. Tyto pozemky však nejsou uvedeny v žádosti o udělení licence, nejsou součástí výčtu pozemků v listině „*Pozemky Aneta Sun blok B*“, není o nich zmínka ani v žádném jiném podkladu, který je založen ve správním spisu, a to s výjimkou listu vlastnictví na č. l. 19 správního spisu. Jestliže osoba zúčastněná na řízení tvrdila, že ze dvou geometrických plánů zpracovaných Ing. G. má plynout přecíslování pozemků, pak takový obecný argument podle krajského soudu rozpory v identifikaci pozemků nikterak

neodstranil; zejména ani jeden z těchto geometrických plánů ve správním spisu nebyl obsažen. Z geometrického plánu ze dne 8. 6. 2010 podle krajského soudu plyne, že pozemky p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3 byly takto identifikovány (existovaly) již před podáním žádosti o udělení licence dne 1. 11. 2010 (nemohlo proto dojít k přechíslování pozemků během řízení o udělení licence). Žádost o udělení licence a k ní přiložená listina „Pozemky Aneta Sun blok B“ ve vztahu k těmto pozemkům umístění provozovny na těchto pozemcích neidentifikují. Dále krajský soud poukázal na to, že z porovnání dosavadního a nového stavu údajů, které se týkají identifikace těchto pozemků v geometrickém plánu ze dne 8. 6. 2010 neplyne, že by toto nové vymezení pozemků souviselo se zánikem (novým označením) jakékoli parcely, která byla zmiňována v žádosti o udělení licence nebo v listině „Pozemky Aneta Sun blok B“. Z návrhu na povolení vkladu do katastru nemovitostí na základě smlouvy o zřízení zástavního práva uzavřené mezi zástavním věřitelem Poštovou bankou, a.s., a zástavcem Železárnami Veselí, a.s., podle krajského soudu vyplývá, že pozemky p. č. 8544/2 a 8544/3 vznikly rozdělením pozemku p. č. 8544. Pozemek p. č. 8544 ovšem není zmiňován v žádosti o udělení licence, listině „Pozemky Aneta Sun blok B“, popř. jiné listině, která by se nacházela ve správním spisu. Geometrický plán ze dne 7. 10. 2010 se těchto pozemků netýká vůbec. Jediná indicie ohledně uvedených dvou pozemků může podle krajského soudu plynout z výpisu z katastru nemovitostí na č. l. 19 správního spisu a z kolaudačního souhlasu. Věrohodnost údajů na kolaudačním souhlasu ovšem byla zpochybněna již ve vztahu k údajům ohledně pozemku p. č. 7814. Předložila-li osoba zúčastněná na řízení stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany ze dne 11. 11. 2010, pak z něj plyne, že bylo vydáváno pro stavbu „*Výstavba fotovoltaické elektrárny, blok 4,7 MW, Veselí nad Moravou, Železářny*“; v údajích ohledně místa stavby však pozemky p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3 oproti jiným pozemkům uvedeny nejsou. Dotčené pozemky nejsou uvedeny ani ve výzvě k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce stavby Městského úřadu Veselí nad Moravou, oddělení stavební úřad, ze dne 21. 10. 2010. V rámci identifikace stavby jsou sice tyto pozemky uváděny na první straně protokolu o výsledku kontrolní prohlídky stavby ze dne 2. 11. 2010, na druhé straně téhož protokolu („dokladová část“) však již zmiňovány nejsou. Závěr, že alespoň dotčené orgány vydávající souhlas s výstavbou provozovny jej vydávaly s vědomím jejího umístění na těchto pozemcích, neplyne ani ze souhlasu dotčeného orgánu Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 26. 10. 2010.; v něm není umístění provozovny konkrétními pozemky identifikováno nijak. Krajský soud proto dovodil, že ani po doplnění dokazování nelze nalézt souvislost pozemků p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3 s pozemky, na kterých měla být provozovna v době udělení licence podle osoby zúčastněné na řízení umístěna. Zamlžení skutečného umístění provozovny se proto nepodařilo rozptýlit; pozemky p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3 přitom nejsou svojí velikostí nikterak zanedbatelné, neboť jejich výměra činí 26 516 m² a 16 477 m².

Podle krajského soudu tak není nájisto postaveno, zda v době rozhodování o udělení licence byla na uvedených pozemcích provozovna umístěna. Krajský soud zdůraznil, že nepřehlédl, že ve správním spisu není založena žádná listina, která by umístění provozovny na konkrétních pozemcích zmiňovala (vyjma obecného zákresu do katastrální mapy na č. l. 16 správního spisu; zákres na č. l. 17 správního spisu je podle krajského soudu zcela nečitelný). Nic konkrétního ohledně umístění provozovny neplyne podle krajského soudu ani z revizních zpráv nebo smlouvy o dílo uzavřené dne 1. 6. 2009. Mimo textu této smlouvy je součástí správního spisu pouze změna dodatku č. 1 ke smlouvě

pokračování

o dílo ze dne 25. 5. 2010, kde kromě objednatele a zhotovitele vystupuje osoba zúčastněná na řízení (jednající stejnou fyzickou osobou jako zhotovitel a objednatel) a jejímž předmětem je ujednání, že osoba zúčastněná na řízení převezme část uskutečněného plnění v rozsahu 4,7 MWp v lokalitě č. 1 Veselí nad Moravou a část budoucího plnění v rozsahu 4,7 MWp v lokalitě č. 1 Veselí nad Moravou. Přesné umístění provozovny není zřejmé ani z potvrzení odborné firmy realizující výstavbu výroby ze dne 5. 11. 2010.

Krajský soud považoval za podstatné, že provozovna se na žádosti o udělení licence a dokladech k ní přikládaných vymezuje údaji, na základě nichž lze jednoznačně určit umístění energetického zařízení (provozovny). Identifikačními údaji jsou název nebo jiné rozlišující označení výroby elektřiny a údaje identifikující umístění provozovny, zejména název obce a případně její části, název ulice, číslo popisné a orientační, bylo-li přiděleno, poštovní směrovací číslo, dále název a číselný kód katastrálního území, kde je provozovna umístěna, parcelní číslo pozemku podle katastru nemovitostí, na kterém je provozovna umístěna, zakres umístění provozovny do kopie katastrální mapy (§ 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb.).

Krajský soud uzavřel, že rozhodnutí o udělení licence neodpovídá podkladům založeným ve správním spisu co do umístění provozovny na konkrétních pozemcích. Za této situace je dána důvodná pochybnost o tom, k jaké provozovně, která jako celek byla v době rozhodování o udělení licence způsobilá provozu, ve skutečnosti byla licence udělena. Jedná se přitom o natolik závažné zjištění, že jsou jím v podstatné míře zpochybněna zjištění žalovaného, která byla základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. K odstranění tohoto nedostatku nevedlo ani dokazování před krajským soudem. Okolnosti řízení o udělení licence ve vztahu k umístění provozovny jsou proto významně zamlženy. Rozhodnutí o udělení licence také neodpovídalo listinám, které žalovanému předkládala v řízení o udělení licence osoba zúčastněná na řízení, přičemž se jednalo o nesoulad na první pohled zjevný. Ani osoba zúčastněná na řízení proto nemohla být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence.

Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného o udělení licence ze dne 30. 11. 2010, č. j. 13488-9/2010-ERU, je nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jej zrušil.

III. Obsah kasační stížnosti žalobce

Rozsudek krajského soudu, a to pouze výrok II., napadl žalobce kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Žalobce považuje za nesprávný závěr krajského soudu, kterým nepřisvědčil žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o změně licence z důvodu nesrozumitelnosti jeho účinků a pro nedostatek důvodů.

Konkrétně žalobce namítl, že podle čl. 2 odst. 3 Ústavy lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Aby tedy mohl žalovaný vydat „úplné znění rozhodnutí“, musel by jej k tomu zmocnit zákon. Ze zákona č. 458/200 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně

některých zákonů (energetický zákon), v relevantním znění, ani zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), toto zmocnění dovodit nelze a dle názoru žalobce předmětné zmocnění nelze dovodit ani z jiných zákonů. Pojem „úplné znění“ se vztahuje výlučně k vyhlášení ústavních zákonů a zákonů, přičemž zmocněný k vyhlášení jejich úplného znění je předseda vlády [§ 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, v relevantním znění]. Jestliže tedy žalovaný vydal úplné znění rozhodnutí, byl z uvedených důvodů jeho postup neústavní. Vzhledem k presumpci správnosti úředních aktů, nemá ovšem tato skutečnost vliv na vykonatelnost rozhodnutí žalovaného, přičemž vydání kompletního výroku rozhodnutí znamená jeho závaznost v plném rozsahu. Jestliže jde o vlastní posouzení rozhodnutí o změně, má žalobce za to, že je třeba primárně vycházet z toho, jak žalovaný rozhodl (jak zní výrok rozhodnutí). Teprve poté lze s rozhodnutím poměřovat (např. z pohledu možných vad řízení) žádost osoby zúčastněné na řízení a provedené dokazování. Výrok rozhodnutí lze přitom vykládat jen v souvislosti s jeho záhlavím nebo s jeho odůvodněním. V předmětné věci vyjma záhlaví správní rozhodnutí žádné odůvodnění neobsahuje. Jestliže proto krajský soud dovodil, že obsah rozhodnutí je třeba vykládat jinak, konkrétně ve spojení se skutkovými důvody vyplývajících ze žádosti o změnu a z obsahu správního spisu, založil podle názoru žalobce rozhodnutí na nesprávném hodnocení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Mělo-li být ostatně rozhodnutí vykládáno jen ve spojení s podklady, které k jeho vydání vedly, znamenalo by to ve svém důsledku, že bez znalosti správního spisu by třetí osoby toto rozhodnutí nemohly vyložit, což by ve vztahu k posuzování účinků veřejnoprávních aktů v právních vztazích nebylo udržitelné.

V projednávané věci rozhodnutí o změně mění celé rozhodnutí o udělení licence, avšak ze správního spisu nelze dohledat, z jakých důvodů je tak činěno, neboť žádost o změnu licence a listiny ve spisu obsažené směřují k doložení žádosti jen v rozsahu požadované změny licence (změny osoby odpovědného zástupce). Při absenci jakéhokoli záznamu nelze ze spisu ke změně licence dovodit, jaké důkazy byly ve správním řízení vlastně provedeny, resp. Zda žalovaný vycházel i z jiných než ve spisu ke změně licence žurnalizovaných listin (např. z listin obsažených ve spisu k původnímu rozhodnutí o udělení licence). Nejsou-li ve správním spisu obsaženy důkazy, o které musel žalovaný s ohledem na výrok opřít své rozhodnutí, nemá skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, oporu ve spisu a řízení je tak postiženo vadou, pro kterou bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit bez jednání. Jestliže krajský soud nepřisvědčil této žalobní námitce, ačkoli měl pro tuto namítanou vadu rozhodnutí o změně zrušit, pochybil.

Ve vztahu k účinkům rozhodnutí o změně žalobce namítl, že vychází-li rozhodnutí o změně pouze z řízení zahájeného účastníkem a tomu odpovídajícího omezeného dokazování, avšak obsahuje kompletní výrok, jako by bylo rozhodováno o udělení licence poprvé, není zřejmé, v jakém rozsahu se rozhodnutí o změně licence dotýká předchozího rozhodnutí, resp. zda zcela nahrazuje předchozí rozhodnutí o licenci (viz tomu odpovídající doslovné znění rozhodnutí), nebo zda rozhodnutí nahrazuje materiálně jen v rozsahu, ve kterém bylo ve skutečnosti prováděno řízení o změně licence. Není tedy zřejmé, v jakém rozsahu měly pominout účinky původní licence a jaké veškeré účinky v sobě rozhodnutí o změně vlastně ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu spojuje. Tato nesrozumitelnost činí rozhodnutí o změně nepřezkoumatelným, proto mělo být zrušeno pro vadu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

pokračování

Dále žalobce namítl, že závěr krajského soudu, že změna původního rozhodnutí se týká jen údaje o osobě odpovědného zástupce, ačkoli na druhou stranu uvádí, že žalovaný zvolil formu jakéhosi „úplného znění licence“ a že výrok působí jako „celé nové rozhodnutí o udělení licence“. Taková argumentace krajského soudu je podle stěžovatele 1) vnitřně rozporná, neboť má-li rozhodnutí formu nového rozhodnutí, pak by mělo mít účinky stanovené v § 102 odst. 9 správního řádu, avšak je otázkou jaké. V tomto směru je proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV. Obsah kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení

Proti výroku I. rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení, a to z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., neboť dle jejího názoru je rozsudek krajského soudu založen na nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení licence a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, přičemž v řízení před krajským soudem mělo také dojít k jiné vadě řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Konkrétně osoba zúčastněná na řízení namítla, že krajský soud ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení licence na výrobu elektřiny podle § 8 energetického zákona, protože dospěl k nesprávnému závěru, že tyto podmínky nebyly v předmětné věci splněny, resp. že napadené rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že krajský soud shledal žalobu žalobce částečně důvodnou ve vztahu k jedinému z uplatněných žalobních bodů, který se týkal údajných nesrovnalostí mezi parcelními čísly pozemků identifikujících umístění provozovny v žádosti o udělení licence a jejími přílohami, v kolaudačním souhlasu s užíváním provozovny a v rozhodnutí o udělení licence. Osoba zúčastněná na řízení považuje závěry krajského soudu za nesprávné zejména proto, že podle jejího názoru vychází z nesprávné interpretace zákonných požadavků na identifikaci provozoven, pro které se licence uděluje.

Energetický zákon stanoví v § 5 odst. 3, že žadatel musí mimo jiné doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Tento požadavek se tedy týká vlastnického práva k samotnému energetickému zařízení (provozovně), nikoli k pozemkům, na nichž je toto zařízení umístěno. V řízení před krajským soudem přitom nebylo zpochybněno, že osoba zúčastněná na řízení doložila v řízení o udělení licence podklady dokládající splnění tohoto požadavku na základě výzvy žalovaného ze dne 25. 11. 2010.

V § 7 odst. 4 písm. h) energetického zákona je uložena žadateli povinnost připojit k žádosti o udělení licence mimo jiné také doklady o umístění provozovny nebo vymezeného území, avšak toto ustanovení již nespecifikuje, o jaké doklady se má jednat. Tuto specifikaci obsahoval § 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb., ze které podle názoru osoby

zúčastněné na řízení plyne, že základním účelem uvedených náležitostí žádosti o udělení licence je jednoznačná a dostatečná identifikace umístění provozovny v území. Z užití slova „zejména“ v § 5 písm. b) vyhlášky č. 426/2005 Sb. lze podle osoby zúčastněné na řízení dovodit, že nezbytnou podmínkou této identifikace nemusí být uvedení (všech) parcelních čísel pozemků, na nichž se provozovna (energetické zařízení) nachází, pokud je její umístění jednoznačné z jiných údajů, které jsou v žádosti uvedeny. Ostatně ani energetický zákon v § 8 odst. 2 písm. g) či v jiných ustanoveních nestanovil, že by povinnou náležitostí rozhodnutí o udělení licence bylo uvedení konkrétních parcelních čísel pozemků, na nichž se provozovna (energetické zařízení) nachází.

Krajským soudem uvedené „nesrovnalosti“ týkající se parcelních čísel několika pozemků proto nemohou způsobit nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí o udělení licence, neboť v tomto rozhodnutí nemusela být dotčená parcelní čísla vůbec uvedena. Stejně tak dle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení nemusela být tato parcelní čísla uvedena ani v žádosti o udělení licence, pokud by z jiných podkladů, které byly k této žádosti přiloženy, bylo jednoznačně zřejmé, kde je energetické zařízení umístěno.

Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že i kdyby uvedení parcelních čísel pozemků, na nichž se energetické zařízení nachází, bylo povinnou náležitostí žádosti o povolení licence, nepředstavoval by v tomto směru případný dílčí nedostatek [za situace, že by nebyl v řízení o udělení licence postupem podle § 37 odst. 3 ve spojení s § 45 odst. 2 a § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správním orgánem odstraněn] sám o sobě takovou vadu řízení, pro kterou by bylo na místě zrušit rozhodnutí o povolení licence, a to tím spíše v řízení o žalobě podle § 66 odst. 2 s. ř. s., ve kterém je třeba klást zvýšený důraz na ochranu právní jistoty a dobré víry dotčených osob.

Osoba zúčastněná na řízení také konstatovala, že veškeré údajné „nesrovnalosti“, jimiž krajský soud odůvodnil zrušení rozhodnutí žalovaného o udělení licence, byly v průběhu řízení před krajským soudem odstraněny, resp. vysvětleny. Z dokazování je zřejmé, že není pochyb o konkrétním umístění provozovny, pro kterou byla licence vydána.

Pozemky, které jsou součástí bloku „B“ provozovny, byly jednoznačně a identifikovány uvedením svých parcelních čísel v listině „Pozemky Aneta Sun blok B“, která byla přiložena k žádosti o udělení licence, a v kopii katastrální mapy. Ve vztahu k těmto pozemkům shledal krajský soud „nesrovnalosti“ u pozemků p. č. 7809 a p. č. 7814.

V případě pozemku p. č. 7809 osoba zúčastněná na řízení konzistentně tvrdila, že na tomto pozemku se provozovna nenachází. Vzhledem k tomu, že uvedení konkrétních parcelních čísel pozemků, na nichž se provozovna nachází, není povinnou náležitostí rozhodnutí o udělení licence, nemůže být chybné (resp. nadbytečné) uvedení parcelního čísla pozemku v rozhodnutí o udělení licence důvodem jeho nezákonnosti. Rovněž v případě, že by parcelní čísla pozemků byla povinnou náležitostí rozhodnutí o udělení licence, jednalo by se v případě uvedení parcelního čísla pozemku, který podle veškerých podkladů rozhodnutí (zejména podle kolaudačního souhlasu s užíváním stavby) není součástí provozovny, o zřejmou nesprávnost (chybu v psaní), která nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí o povolení licence.

pokračování

Ve vztahu k pozemku p. č. 7814 osoba zúčastněná na řízení v řízení před krajským soudem vysvětlila a doložila, že geometrickým plánem č. 2061-188/2010 ze dne 7. 10. 2010 byl tento pozemek rozdělen tak, že jeho část se stala součástí pozemku p. č. 7824, na kterém se nachází provozovna – FVE „Aneta – Sun“, a jeho druhá (větší část) část se stala součástí pozemku p. č. 7826, na kterém se nachází FVE „Michalka – Sun“. Samotný pozemek p. č. 7814 tímto rozdělením zanikl. Žádost o udělení licence, žádost o vydání kolaudačního souhlasu a samotný kolaudační souhlas byly vydány v době, kdy pozemek p. č. 7814 ještě právně existoval. Proto nemůže být pochybením, jestliže ve všech těchto podkladech je tento pozemek uveden. Pokud žalovaný v rozhodnutí o udělení licence uvedený pozemek na základě označeného geometrického plánu již neuvedl, mohlo by se snad jednat o formální pochybení. Ovšem tím, že pozemek p. č. 7814 následně zanikl, a jeho část, na které se provozovna nachází, se stala součástí pozemku p. č. 7824, který je uveden ve všech podkladech rozhodnutí o udělení licence a v rozhodnutí žalovaného, bylo jakékoli případné formální pochybení spočívající v neuvedení tohoto pozemku v rozhodnutí o udělení licence, i pokud by v době vydání rozhodnutí existovalo, zhojeno. Současně uvedené skutečnosti podle osoby zúčastněné na řízení nemohou nijak zpochybňovat kolaudační souhlas, jak mylně uvádí krajský soud.

Podle názoru osoby zúčastněné na řízení není správný ani názor krajského soudu ohledně sporného umístění provozovny na pozemcích p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3, neboť nejsou součástí výčtu pozemků uvedeného v listině „Pozemky Aneta Sun blok B“ nebo jiného podkladu, který by se nacházel ve správním spisu, s výjimkou kolaudačního souhlasu a listu vlastnictví. Osoba zúčastněná na řízení namítla, že kolaudační souhlas s užíváním předmětné stavby nebyl zpochybněn, jak nesprávně uvádí krajský soud, a uvedení dotčených pozemků v kolaudačním souhlasu ze dne 12. 11. 2010 dokazuje, že jde o součást provozovny, pro kterou osoba zúčastněná na řízení žádala o udělení licence [viz podpůrně také § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb.]. Kromě toho byly tyto pozemky, které jsou součástí bloku „F“ provozovny (proto nejsou uvedeny v listině „Pozemky Aneta Sun blok B“) vymezeny v kopii katastrální mapy na č. 1. 17 správního spisu, a to s uvedením souřadnic (YX = 545355 1194572). Z toho plyne, že v případě, že by byla parcelní čísla těchto pozemků v kopii katastrální mapy nečitelná, bylo možné tyto pozemky pomocí uvedených souřadnic jednoznačně identifikovat.

Identifikace pozemků je zřejmá zejména z kolaudačního souhlasu ze dne 12. 11. 2010, kterým bylo povoleno užívání předmětné stavby energetického zařízení (FVE), a který obsahuje výčet parcelních čísel pozemků, na nichž se tato provozovna nachází. Výčet pozemků v kolaudačním souhlasu a v rozhodnutí o udělení licence se liší pouze ve vztahu ke dvěma pozemkům.

V rozhodnutí o udělení licence je nad rámec kolaudačního souhlasu uveden pozemek p. č. 7809, přičemž v tomto případě jde o zřejmou nesprávnost (chybu v psaní). Naopak v rozhodnutí o udělení licence není uveden pozemek p. č. 7814, který je uveden v kolaudačním souhlasu, což je důsledkem výše popsaného rozdělení pozemku p. č. 7814. Tyto dva rozdíly dle názoru osoby zúčastněné na řízení nemohou způsobovat nezákonnost rozhodnutí o udělení licence. Specifikace zařízení, pro které byla licence udělena, vyplývá rovněž z dalších listin přiložených k žádosti o vydání rozhodnutí o udělení licence (kopie

katastrálních map a listina „Pozemky Aneta Sun blok B“). V kombinaci s kolaudačním souhlasem tyto podklady jednoznačně identifikují umístění provozovny v území.

Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o udělení licence je podle osoby zúčastněné na řízení v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí nemohou způsobovat případné dílčí formální nedostatky v identifikaci jednotlivých pozemků.

Osoba zúčastněná na řízení dále namítla, že krajský soud překročil žalobní rámec daný žalobou, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky, obdobné případy posuzoval různě a v procesu dokazování ji poškodil na jejím právu vyjádřit se k věci, neboť v otázce určení energetického zařízení (provozovny) je rozsudek krajského soudu překvapivý.

K těmto námitkám osoba zúčastněná na řízení rozvedla, že nedostatky v určení provozovny byly častým prohřeškem žadatelů o licenci, což ostatně vyplývá také z výsledků hloubkové kontroly provedené žalovaným, který kontroloval celkem 213 licenčních spisů, přičemž ani jeden z nich nebyl bez nedostatků. Nedostatky různé intenzity týkající se identifikace umístění provozovny byly přitom běžným jevem a nejde o žádný exces ve srovnání s obdobnými licenčními případy. Dále s odkazem na rozhodnutí krajského soudu ve věcech sp. zn. 62 A 78/2013, sp. zn. 62 A 107/2013, sp. zn. 62 A 96/2013 rozvedla, že v těchto věcech stejný senát krajského soudu zaujal radikálně benevolentnější přístup k hodnocení nedostatků týkajících se identifikace umístění provozovny.

Krajský soud tedy jinak správná obecná východiska aplikoval nesprávným způsobem, resp. jejich aplikaci pominul, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Současně se nijak nevypořádal s nutností prokázat závažnost důvodů pro zrušení rozhodnutí, které by vyvážily zásah do právní jistoty stěžovatele, a nevypořádal se ani se svou předchozí judikaturou.

Dále osoba zúčastněná na řízení namítla, že v řízení před krajským soudem došlo k vadám v procesu dokazování k otázce určení provozovny. Žalovaný k otázce určení provozovny nenavrl žádné důkazy a žalobce navrhl provedení těchto důkazů: příloha č. 12 - seznam jednotlivých provozoven, rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2010, č. j. 13488-9/2010-ERÚ, zápis umístění provozovny do kopie katastrální mapy, výpisy z katastru nemovitostí a kolaudační souhlas s užíváním stavby Městského úřadu ve Veselí nad Moravou ze dne 12. 11. 2010, sp. zn. SÚ/36860/2010. Osoba zúčastněná na řízení své důkazní návrhy uvedla ve svých podáních a u jednání krajského soudu dne 26. 3. 2015 navrhla výslech Ing. J. H. jako osoby pověřené, která zpracovávala napadené rozhodnutí o udělení licence.

K otázce dokazování správním spisem krajský soud u jednání dne 26. 3. 2015 pouze uvedl, že správní spis je základním podkladem pro rozhodování soudu, dokazovat jím nebude, přičemž je všem znám. Krajský soud tedy neprovedl žádný důkaz listinou, která je součástí správního spisu, neprovedl ani žádný z listinných důkazů, které navrhoval

pokračování

žalobce. Krajský soud tak neumožnil osobě zúčastněné na řízení realizovat její procesní práva.

Dále osoba zúčastněná na řízení namítla nesprávné hodnocení důkazů krajským soudem ve vztahu k pozemkům p. č. 7827, p. č. 7809, p. č. 7814, p. č. 7811, p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3, neboť vysvětlení, které podala, bylo dostatečné, což bylo nepřímě potvrzeno i tím, že krajský soud Ing. J. H. k nejasnostem ohledně pozemků nevyslechl, přičemž v napadeném rozsudku neobjasnil důvod, proč ji nepovažoval za potřebné k této otázce vyslechnout.

Pro osobu zúčastněnou na řízení byl rozsudek krajského soudu překvapivý, neboť krajský soud u jednání dne 24. 4. 2015 nijak neupozornil, že identifikaci provozovny považuje nadále za spornou.

Žalovaný přitom potvrdil skutkovou verzi osoby zúčastněné na řízení, která se týkala pozemků, na nichž je umístěna provozovna, neboť dle jeho závěrečné řeči, bylo objasnění rozporů ohledně pozemků úplné a dostatečné a současně žalovaný výslovně uvedl, že došlo k přehlédnutí při neuvedení oněch dvou pozemků p. č. 7811 a p. č. 7814.

Osoba zúčastněná na řízení dále vytkla, že krajský soud překročil uplatněné žalobní body, neboť v žalobě nejvyšší státní zástupce učinil sporné, že energetické zařízení se nachází na pozemcích p. č. 7811, p. č. 7814, p. č. 7821, p. č. 7822, p. č. 7822, p. č. 7823 a p. č. 7827. Krajský soud ovšem nijak tuto otázku nepřezkoumával ve vztahu k pozemkům p. č. 7811, p. č. 7821, p. č. 7822 a p. č. 7823 a naopak se zabýval umístěním provozovny na pozemcích p. č. 7809, p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3, jichž se žaloba netýkala a žalobce je za sporné neoznačil ani v řízení před krajským soudem. Sporné je tedy podle žaloby a rozsudku krajského soudu umístění provozovny pouze na dvou pozemcích, a to na pozemku p. č. 7827 a p. č. 7814.

Ke sporným pozemkům p. č. 7809, p. č. 8544/2, p. č. 8544/3, p. č. 7827 a p. č. 7814 bylo podáno racionální vysvětlení, které se opírá o listiny založené ve správním spisu, anebo o listiny, které byly navrženy k důkazu. Jestliže měl krajský soud nadále pochybnosti ohledně pozemků, není jasné, proč k této otázce nevyslechl Ing. J. H.

Krajský soud nezohlednil ani skutečnost, že odůvodnění závažného veřejného zájmu žalobcem na podání žaloby je zcela nedostatečné. Žalobce v žalobě uvádí, že závažný veřejný zájem je dán „*okolností, že vydání licence bylo dosaženo, ačkoli v době rozhodování pro její udělení nebyly splněny podmínky*“, což je ovšem o tvrzení, které zdůvodnění závažného veřejného zájmu na podání žaloby neobsahuje; tímto důvodem nemůže být jen samotná údajná nezákonnost napadeného rozhodnutí. Poté žalobce dovozuje, že závažnost veřejného zájmu údajně zesiluje, že získání licence před koncem roku „*bylo zjevně motivováno zištnými důvody*“. Jde o irrelevantní tvrzení, neboť veřejný zájem na zrušení rozhodnutí nemůže nijak odůvodnit spekulace o tom, že osoba zúčastněná na řízení byla k podání žádosti v určitém čase vedena svým ekonomickým zájmem.

Přestože dostatečné odůvodnění závažného veřejného zájmu na podání žaloby podle § 66 odst. 2 s. ř. s. není podle krajského soudu podmínkou její projednatelnosti,

měla by se uvedená nedostatečnost zobrazit v úvahách soudu, zda je na místě také v případě prokázání vad napadeného rozhodnutí takové žalobě vyhovět.

Principy, podle kterých je třeba závažnost veřejného zájmu na podání žaloby a na otázku důvodnosti žaloby poměřovat ochranou dobré víry a legitimního očekávání (důvěry ve správnost rozhodnutí správních orgánů) dotčených osob, se dle osoby zúčastněné na řízení musí uplatnit také ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům a v návaznosti na to ke konkrétním důvodům případného zrušení rozhodnutí.

Při rozhodování soudu o žalobách nejvyššího státního zástupce (žalobce) se musí uplatnit test proporcionality výkonu veřejné moci, k čemuž ovšem v této věci nedošlo. Krajský soud zrušil rozhodnutí o udělení licence pro údajná pochybení a nesrovnalosti, které se týkaly pouze čtyř pozemků. I kdyby tyto údajné nesrovnalosti způsobovaly nezákonnost rozhodnutí o udělení licence, nelze logicky zdůvodnit, v čem spočívá veřejný zájem na zrušení uvedeného rozhodnutí jen s ohledem na tyto nesrovnalosti. Samotná výroba elektrické energie z obnovitelných zdrojů je veřejným zájmem, který stát podporuje (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného). Zdůvodnění důležitého veřejného zájmu na zrušení rozhodnutí o udělení licence napadený rozsudek postrádá. Krajský soud se v této souvislosti zabýval pouze otázkou dobré víry osoby zúčastněné na řízení ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Je ovšem nesprávný jeho názor, že osoba zúčastněná na řízení nemohla být v dobré víře, jestliže rozhodnutí žalovaného neodpovídalo listinám, které osoba zúčastněná na řízení žalovanému předkládala. Z podkladů, které jsou obsaženy ve správním a soudním spisu, nevyplývá, že by se osoba zúčastněná na řízení v řízení o udělení licence pokusila uvést žalovaného jakkoli v omyl, pokud jde o umístění provozovny (energetického zařízení), její způsobilosti k provozu nebo jiný relevantní aspekt. S ohledem na postup žalovaného neměla osoba zúčastněná na řízení důvod pochybovat o tom, že předložila všechny zákonem požadované podklady a že vydané rozhodnutí o udělení licence je zákonné.

Osoba zúčastněná na řízení dále namítla, že krajský soud nevyhodnotil žalobu jako projev svévole žalobce a jako porušení předpisů o správním řízení, tj. lhůt pro využití mimořádných dozorčích prostředků. V uvedeném osoba zúčastněná na řízení shledává rovněž zmatečnostní důvod kasační stížnosti, neboť žaloba, která je projevem svévole žalobce, by měla být bez dalšího neprojednatelná. Osoba zúčastněná na řízení se domnívá, že pokud žalovaný podrobil kontrole 183 licenčních spisů a ani jeden z nich nebyl bez nedostatků (a častým prohřeškem byla právě nesprávná nebo neúplná identifikace provozovny), a současně žalobce podal pouze 22 žalob na zrušení licence pro FVE, lze se důvodně domnívat, že většina případů, kde byly rovněž žalovaným shledány nedostatky ve vztahu k pozemkům, byla posouzena žalobcem zcela rozdílně.

Dále osoba zúčastněná na řízení vyslovila pochybnost o zaručení jejího práva na spravedlivý proces (právní úprava jí nezaručuje ani právo na nařízení jednání) a o právní přípustnosti postupu žalovaného jako ústředního správního orgánu na úseku energetiky, který poté, co zmeškal lhůty podle příslušných právních předpisů, nahradil svoji dozorčí úlohu nad zákonností vydaných rozhodnutí o udělení licence podáním podnětu žalobci k podání žaloby podle § 66 odst. 2 s. ř. s., aktivní spoluprací na podání žaloby vůči sobě

pokračování

samému a po jejím podání zaujal alibistickou pozici, že rozhodnutí ponechává na úvaze soudu.

Koordinovaným postupem žalobce a žalovaného došlo k reálnému poškození osoby zúčastněné na řízení na jejich procesních právech oproti jejímu případnému postavení v režimu správního řádu, její právní jistota a důvěra ve věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného o udělení licence byla podáním žaloby zničena. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení poukázala také na délku lhůt pro využití opravných a dozorčích prostředků ve správním řízení, jakož i žalob ve správním soudnictví, z čehož se vymyká délka lhůty pro podání žaloby nejvyšším státním zástupcem (žalobcem). Zdůraznila, že žaloba podle § 66 odst. 2 s. ř. s. je typicky spojována s alespoň potencionálně trestnou činností účastníků řízení nebo úředníků správního orgánu. Veřejná žaloba by neměla být zneužívána k tomu, aby byla v běžných (netrestních) případech odstraňována „běžná“ nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Takovým postupem by se reálné lhůty pro využití dozorčích prostředků (např. přezkumného řízení) prodloužily ze subjektivní dvouměsíční a objektivní roční lhůty na tříletou objektivní lhůtu.

V. Vyjádření ke kasačním stížnostem

Ke kasačním stížnostem žalobce a osoby zúčastněné na řízení nebyla vyjádření podána.

VI. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti obou kasačních stížností a shledal, že kasační stížnosti jsou podány včas, neboť byly podány ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), jsou podány osobami oprávněnými, neboť nejvyšší státní zástupce byl účastníkem řízení (žalobcem) a Aneta – Sun s. r. o. osobou zúčastněnou na řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), za žalobce jedná osoba, která má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie, a osoba zúčastněná na řízení je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu obou kasačních stížností a v rámci v nich uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost žalobce není důvodná, zatímco kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení důvodná je.

V kasačních stížnostech byla vznesena také námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k níž musí Nejvyšší správní soud přihlížet rovněž z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí

ani po formální stránce – tedy pokud soud například nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se dostatečně nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

Nejvyšší správní soud proto nejprve konstatuje, že rozsudek krajského soudu považuje za zcela přezkoumatelný, neboť je z něj zřejmé, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností a jaké podklady byly vzaty v úvahu a proč. Z rozsudku krajského soudu je také zjevné, kterou právní argumentaci a proč považoval za nedůvodnou, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů a utváření závěru o skutkovém stavu a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, anebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

VI. a) Kasační stížnost žalobce

Nejvyšší správní soud nejprve nepřisvědčil kasačním námitkám žalobce, kterými zpochybňoval srozumitelnost rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence a jeho účinky. Z rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence je podle Nejvyššího správního soudu zjevné, že šlo pouze o změnu původního rozhodnutí o udělení licence, neboť toto rozhodnutí je označeno jako „*Rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence*“ a je v něm výslovně uvedeno, že jde o změnu číslo 001. Ve výroku tohoto rozhodnutí je rovněž uvedeno, že je vydáváno na základě žádosti držitele licence ze dne 9. 5. 2013. Z tohoto údaje je zřejmé, že licence nemohla být znovu udělena, neboť již udělena byla a mohlo se tak jednat toliko o změnu stávajícího rozhodnutí o udělení licence, která byla v rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence vymezena příslušným číslem (licence číslo 111017803). Je proto nepochybné, že licence již udělena byla pod uvedeným číslem a z textu: „...*mění rozhodnutí o udělení licence číslo 111017803 změnou číslo 001...*“ plyne, že jde o změnu této již v minulosti udělené licence. Skutečnost, že jde pouze o změnu původního rozhodnutí o udělení licence v části týkající se změny osoby odpovědného zástupce, nikoli o udělení nové licence, je patrné také z porovnání obsahu obou rozhodnutí, neboť rozhodnutí o změně se liší od původního rozhodnutí o udělení licence právě v osobě odpovědného zástupce.

Krajský soud dovodil, že žalovaný při rozhodování o žádosti o změně rozhodnutí o udělení licence mohl buď vydat rozhodnutí, jehož výrok by obsahoval text z původního rozhodnutí o udělení licence s údajem o tom, že tento text se nahrazuje a s novým textem nahrazujícím dosavadní text anebo zvolit formu „úplného znění licence“, kde je výrokem aktuální text udělené licence po zahrnutí požadovaných změn. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje, proto nepřisvědčil námitkám, podle kterých rozhodnutí o změně formálně mění celé rozhodnutí o udělení licence a je nepřezkoumatelné pro

pokračování

nesrozumitelnost, neboť není zřejmé, v jakém rozsahu měly pominout účinky původní licence a jaké veškeré účinky v sobě rozhodnutí o změně vlastně ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu spojuje. Nejedná se totiž o nové rozhodnutí ve smyslu § 101 správního řádu, ale o změnu původního rozhodnutí o udělení licence provedenou postupem upraveným v § 9 energetického zákona.

Důvodná není ani námitka žalobce, podle níž je odůvodnění rozsudku krajského soudu vnitřně rozporné, neboť krajský soud na jedné straně konstatuje, že rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence nemůže mít účinky nového rozhodnutí ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu, avšak zároveň připouští, že žalovaný zvolil formu jakéhosi kvazi-nového rozhodnutí. Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí o změně nemá ve vztahu k předchozímu udělení licence právní účinky ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu (tj. nejedná se o rozhodnutí zcela nahrazující původní rozhodnutí o udělení licence) a dále poukázal na způsob, jakým byla změna rozhodnutí o udělení licence provedena. Tuto argumentaci považuje Nejvyšší správní soud za srozumitelnou, logickou a nerozpornou.

Důvodná není ani námitka, podle které krajský soud nesprávně dospěl k závěru, že obsah rozhodnutí je třeba vykládat ve spojení se skutkovými důvody vyplývajícími ze žádosti o změnu a z obsahu správního spisu. Jak již bylo zmíněno výše, rozhodnutí o změně licence ve svém výroku výslovně odkazuje na žádost držitele licence – osoby zúčastněné na řízení, a proto lze (a je třeba) při přezkumu správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného zohlednit také obsah zmíněné žádosti, která je obsažena ve správním spisu a z níž je zřejmé, že se jedná o žádost o změnu rozhodnutí o udělení licence pouze v rozsahu osoby odpovědného zástupce. Jestliže žalobce v reakci na odůvodnění napadeného rozsudku dovodil, že výrok rozhodnutí musí být vykládán v souvislosti se záhlavím a odůvodněním, nikoliv se správním spisem, Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že v souladu s § 68 odst. 4 správního řádu rozhodnutí nemusí být odůvodněno, pokud je účastníkům řízení v plném rozsahu vyhověno. Jelikož žalovaný plně vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení, nebylo třeba rozhodnutí o změně licence odůvodnit. Nadto je třeba uvést, že obavy žalobce, že rozhodnutí, tak jak je, není bez znalosti správního spisu srozumitelné, nejsou opodstatněné. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké účinky a od jakého data má způsobovat a v komplexu s dalšími informacemi převzatými z rozhodnutí o udělení licence, jejichž přítomnost v rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence žalobce napadá, tvoří srozumitelný celek.

Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil ani s námitkami, dle kterých rozhodnutí o změně formálně mění celé rozhodnutí o udělení licence, avšak ze správního spisu nelze dohledat, z jakých důvodů je tak činěno, a nejsou v něm obsaženy důkazy, o které žalovaný opřel své rozhodnutí, a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, tak nemá oporu ve spisu. Nejvyšší státní zástupce na základě těchto námitek dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Má za to, že se krajský soud nevypořádal řádně právě s námitkou, že ve správním spisu nejsou obsaženy důkazy, o které žalovaný musel opřít své rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost ale Nejvyšší správní soud neshledal. Jak krajský, tak nyní kasační soud, dospívají k závěru, že šlo prokazatelně pouze o změnu již udělené licence, jak je vysvětleno výše, proto se také podklady ve správním spisu týkají pouze změny licence. Z nich žalovaný při svém rozhodování vycházel a na

jejich základě rozhodl. Jiné podklady tak správní spis ani obsahovat nemusel, jelikož v řízení byla posuzována pouze konkrétní požadovaná změna. Žalobní námitka byla řádně vypořádána, kasační soud se s jejím vypořádáním ztotožňuje a doplňuje, že zkoumání dalších podkladů, které ani nebyly užity pro rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence, by bylo nadbytečné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 As 84/2015 – 37, a ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015 – 141).

VI. b) Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení uplatňuje ve své kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., přičemž námitku zmatečnosti rozsudku krajského soudu lze podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Pro přehlednost lze jednotlivé kasační námitky osoby zúčastněné na řízení rozdělit do následujících kategorií: zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v nedostatku podmínek řízení, zmatečnost řízení před krajským soudem vyplývající z nesprávného posouzení otázky ochrany veřejných subjektivních práv, překročení žalobních bodů, nesprávné posouzení otázky vymezení umístění provozovny, nesprávné posouzení otázky dobré víry osoby zúčastněné na řízení a vady řízení před krajským soudem, které měly za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

Nedostatek podmínek řízení

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou spočívající v absenci podmínek řízení - nedostatku existence závažného veřejného zájmu ve smyslu § 66 odst. 2 s. ř. s., který podle osoby zúčastněné na řízení není v projednávané věci dán, proto ani nebyl žalobce k podání žaloby aktivně legitimován, a rozsudek krajského soudu trpí zmatečností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

K této otázce se již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 132/2015 – 102, od jehož závěrů není důvod se odchýlit ani v nyní projednávané věci. Podle § 66 odst. 2 s. ř. s. „[ž]alobu je oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.“ Žaloba nejvyššího státního zástupce podle § 66 odst. 2 s. ř. s. představuje jednu z forem zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 – 70, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, vyslovil následující závěr: „Úvaha, zda je v konkrétní věci dán „závažný veřejný zájem“, je vyhrazena Nejvyššímu státnímu zástupci, nepodléhá přezkumu správními soudy a záleží na žalobkyni (tehdy nejvyšší státní zástupkyni), zda svého práva využije.“ Existence závažného veřejného zájmu se proto v případě žalob podávaných nejvyšším státním zástupcem nemusí prokazovat a soud se věcně zabývá každou takovou žalobou, která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté žalobní lhůtě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 128, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 171). V nyní projednávané věci této povinnosti žalobce dostál, protože v žalobě uvedl následující: „Závažný veřejný zájem na podání žaloby je dán okolností, že vydání licence bylo dosaženo, přestože v době rozhodování pro její udělení nebyly splněny

pokračování

podmínky. Splnění podmínek pro udělení licence žadatel o licenci dostatečně nedoložil a žalovaným k tomu ani nebyl vyzván. Závažnost veřejného zájmu na podání žaloby zesiluje i okolnost, že neoprávněné získání licence pro energetické zařízení do konce roku 2010 bylo zjevně motivováno ziskovými důvody, neboť rozdíl v předpokládaných výnosech žadatele o licenci v závislosti na vydání licence do 31. 12. 2010 nebo od 1. 1. 2011 činí za dobu 20 let zhruba 681 300 000 Kč. Závažný veřejný zájem je dále spatřován i ve skutečnosti, že žalovaný, byť mu byla známa problematika udělování licencí ke konci roku 2010, se o nápravu v rámci výkonu vlastní působnosti nijak nepokusil.“

Je proto třeba konstatovat, že námitky osoby zúčastněné na řízení v této souvislosti vznesené nejsou s ohledem na právě uvedené důvodné, neboť již samotná skutečnost, že žalobce (nejvyšší státní zástupce) v projednávané věci shledal závažný veřejný zájem a tuto skutečnost zdůvodnil v žalobě, je za předpokladu splnění ostatních náležitostí pro podání žaloby dostačující pro to, aby se soud se žalobou věcně vypořádal. Nejvyšší správní soud se proto ani nemohl zabývat dalšími námitkami osoby zúčastněné na řízení, které souvisejí s posouzením otázky, zda byl v této věci dán závažný veřejný zájem, neboť posouzení této otázky je v každém konkrétním případě výlučně na zvážení nejvyššího státního zástupce jako žalobce, jehož úvaha nepodléhá soudnímu přezkumu. Z téhož důvodu se touto otázkou nemohl zabývat ani krajský soud, proto nelze jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné jen z toho důvodu, že nezdůvodnil existenci závažného veřejného zájmu, jak namítala osoba zúčastněná na řízení.

Ochrana veřejných subjektivních práv

K námitkám osoby zúčastněné na řízení týkající se ochrany veřejných subjektivních práv lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 171, podle kterého platí: „Oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu podle § 66 odst. 2 s. ř. s. je [...] v souladu i s účelem správního soudnictví vyjádřeným v § 2 s. ř. s. Především je třeba poznamenat, že již § 2 s. ř. s. výslovně uvádí, že ochranu veřejných subjektivních práv je možné poskytnout pouze způsobem a za podmínek stanovených zákonem. Cílem ochrany práv před správními soudy je v širším slova smyslu zjištění, zda činností veřejné správy bylo či nebylo porušeno právo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004 – 106, publ. pod č. 454/2005 Sb. NSS). Účelem správního soudnictví tak nemůže být poskytování absolutní ochrany veřejným subjektivním právům přiznaným za každé myslitelné situace, tedy např. i právům, která byla deklarována či konstituována nezákonně. Ustanovení § 2 s. ř. s. tedy nelze chápat v tom smyslu, že by opravňovalo správní soudy (resp. bránilo iniciovat nejvyššímu státnímu zástupci soudní řízení) zasahovat do výkonu správních činností pouze v případech, pokud by došlo k porušení zákona v neprospěch konkrétní fyzické či právnické osoby (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 – 70). Takový výklad by v podstatě zpochybňoval ex officio pravomoc správních soudů rušit správní rozhodnutí z důvodu procesních pochybení (tedy nikoli z důvodu ochrany veřejného hmotného subjektivního práva). V případě přijetí výkladu stěžovatelky by byla kupř. i nepřípustná možnost žalovaného správního orgánu podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (který na jejím základě např. může zrušit rozhodnutí krajského soudu a nepřímou potvrdit rozhodnutí správního orgánu, které negativně zasáhlo do veřejného subjektivního práva fyzické či právnické osoby).

Účelem správního soudnictví v širším smyslu je tak zajištění zákonnosti správních činností, potažmo tlak na kultivaci veřejné správy jako celku (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99). Tento účel je pak plně v souladu se smyslem oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu z důvodu závažného veřejného zájmu k odstranění nezákonného správního rozhodnutí (k tomu např. srov. důvodová zpráva k soudnímu řádu správnímu, sněmovní tisk PSP ČR č. 1080/0, třetí volební období, dostupný na www.psp.cz, jež k § 66 odst. 2 s. ř. s. uvádí následující: Zvláštní žalobní legitimaci zákon svěřuje nejvyššímu státnímu zástupci k tomu, aby vlastním návrhem požadoval odstranění nezákonného rozhodnutí v delší lhůtě tam, kde proto shledá závažný veřejný zájem a jiný způsob nápravy není možný. Může tu jít o případy nepříliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možno takové rozhodnutí odstranit.).“ Tyto závěry jsou podle názoru Nejvyššího správního soudu plně aplikovatelné rovněž na nyní projednávanou věc.

Ochrana dobré víry

K posouzení otázky dobré víry se opět již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 – 232, publ. pod č. 2364/2011 Sb. NSS, ve kterém konstatoval následující: *„Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení skutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechýboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení.“* Přestože byla tato východiska přijata v návaznosti na prezkumné řízení podle správního řádu (viz § 94 odst. 4 správního řádu), Nejvyšší správní soud se k nim přihlásil rovněž při posuzování kasačních stížností v obdobných věcech týkajících se prezkumu správních rozhodnutí na základě žalob podávaných nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 s. ř. s., protože je v souladu s principem právní jistoty a principem ochrany nabytých práv, aby napadené správní rozhodnutí mohlo být zrušeno pouze v případě zjištění takových vad řízení o udělení licence, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí, resp. by svojí intenzitou zpochybnilly věrohodnost a pravdivost skutkových zjištění účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 7 As 89/2015 – 25).

Kritérium dobré víry není zákonem definováno, avšak je trvalou součástí právního řádu. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře (srov. § 2 odst. 3 správního řádu) bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že dobrou víru lze vymezit jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem. Dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. Posouzení, zda účastníkovi řízení svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro její vznik a trvání je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné

pokračování

nezákonnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 132/2015 – 102, ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 171, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36).

Na základě uvedeného lze tedy shrnout, že při přezkumu rozhodnutí v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem v naléhavém veřejném zájmu je nutné také zohlednit mimořádnost těchto žalob podávaných podle § 66 odst. 2 s. ř. s., které podle tohoto ustanovení neslouží k ochraně veřejných subjektivních práv konkrétní osoby, nýbrž k ochraně naléhavého veřejného zájmu. Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být pokračování realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Závěr o důvodnosti žaloby by měl být založen výlučně na závažných zjištěních, která by v podstatné míře zpochybňovala či vyvracela zjištění žalovaného, která učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která např. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence. Z těchto východisek přitom vycházel krajský soud nejen v nyní napadeném rozsudku, ale také ve další předcházející rozhodovací praxi (viz např. rozsudky krajského soudu ze dne 30. 3. 2015, č. j. 62 A 107/2013 – 71, ze dne 13. 1. 2015, č. j. 62 A 78/2013 – 525).

Nezbytnost existence dobré víry osoby zúčastněné na řízení vzal dále kasační soud v úvahu při vypořádání jednotlivých kasačních námitek.

Otázka způsobu vymezení umístění provozovny energetického zařízení

Podle § 5 písm. b) vyhlášky č. 426/2005 Sb. provozovna se na žádosti o udělení licence a dokladech přikládaných k žádosti vymezuje údaji, podle kterých je možné jednoznačně určit energetické zařízení, na němž je vykonávána nebo má být vykonávána licencovaná činnost výroby elektřiny, výroby plynu, výroby tepelné energie nebo uskladňování plynu. Těmito údaji jsou údaje identifikující umístění provozovny, zejména název obce a případně její části, název ulice, číslo popisné a orientační, bylo-li přiděleno, poštovní směrovací číslo, dále název a číselný kód katastrálního území, kde je provozovna

umístěna, parcelní číslo pozemku podle katastru nemovitostí, na kterém je provozovna umístěna, zakres umístění provozovny do kopie katastrální mapy.

Ze znění § 5 písm. b) vyhlášky č. 426/2005 Sb. plyne, že jedním ze způsobů identifikace umístění provozovny v žádosti o udělení licence může být uvedení parcelního čísla pozemku podle katastru nemovitostí, na kterém je provozovna umístěna, což plyne z uvození výčtu údajů identifikujících umístění provozovny slovem „zejména“. Jde o výčet demonstrativní, přičemž slovem „zejména“ jsou vymezeny prvky či podmínky pro danou právní normu typické, což nebrání tomu, aby žadatel o udělení licence mimo uvedených údajů identifikoval umístění provozovny také jinými údaji, které nezaměnitelně konkretizují její umístění. Specifikace umístění provozovny parcelními čísly pozemků, na nichž se nachází, by ovšem měla mít přednost, neboť tímto způsobem je umístění provozovny identifikováno zcela jednoznačně.

V této souvislosti je vhodné k námitce osoby zúčastněné na řízení, že žádost o udělení licence je podávána na formuláři, který údaj o označení pozemků, na nichž má být energetické zařízení uvedeno, uvést, že součástí této žádosti je podle § 7 odst. 2 písm. b) energetického zákona seznam provozoven, který také předložila osoba zúčastněná na řízení (viz str. 13 správního spisu), a který pod písmenem h) obsahuje rovněž kolonku „název a číselný kód katastrálního území a parcelní čísla“. Osoba zúčastněná na řízení sice uvedené údaje v této kolonce neuvedla, ale k seznamu připojila geometrický plán (str. 16 správního spisu), ortofotomapu (str. 17 správního spisu) a výpisy z katastru nemovitostí (str. 18 a násl. správního spisu). Uvedený geometrický plán parcelní čísla pozemků, na nichž měla být provozovna umístěna, obsahuje. Ortofotomapa je pak do značné míry nečitelná.

Na základě uvedeného lze konstatovat, že přestože osoba zúčastněná na řízení nevyplnila uvedenou kolonku „název a číselný kód katastrálního území a parcelní čísla“ ve formuláři seznamu jednotlivých provozoven, nejde bez dalšího o nesplnění povinnosti identifikovat umístění provozovny rovněž parcelními čísly, doložila-li v přílohách své žádosti umístění provozovny dalšími podklady, z nichž je zjevné, na pozemcích jakých parcelních čísel je provozovna umístěna.

Námitka překročení žalobních bodů

Nelze souhlasit s osobou zúčastněnou na řízení, že krajský soud překročil žalobní body, zabýval-li se také umístěním provozovny na pozemcích p. č. 7809, p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3, které žalobce v žalobě jako sporné výslovně neuváděl.

K formulaci žalobních bodů se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, vyplývají následující právní věty: „I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních

pokračování

nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, přitom platí: „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.*“ Soudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se tedy v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“, tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotně právním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 – 49).

Žalobce v rámci předmětného žalobního bodu namítal, že žalovaný měl rozhodovat dle žádosti o udělení licence založené ve správním spisu, konkrétně dle seznamu jednotlivých provozoven předloženým osobou zúčastněnou na řízení. V tomto seznamu je ovšem vyplněna pouze adresa provozovny, a nikoliv již název a číselný kód katastrálního území a parcelní čísla pozemků, na kterých se provozovna má nacházet. Nečitelný a nejasný je rovněž zakres umístění provozovny v kopii katastrální mapy. Žalobce namítal, že některá čísla parcel zachycených ve výpisech z katastru nemovitostí, která předložila osoba zúčastněná na řízení, se neshodují s čísly parcel uvedených v rozhodnutí o udělení licence, resp. vůbec nejsou uvedena v rozhodnutí o udělení licence. Podle žalobce se jedná např. o pozemky p. č. 7811, 7814, 7821, 7822, 7823. Není přitom zřejmé, z jakého důvodu se v rozhodnutí o udělení licence tato čísla neobjevila a jiná ano. Žalovaný přitom v rozhodnutí o udělení licence zjevně nevycházel ani z kolaudačního souhlasu Městského úřadu Veselí nad Moravou s užíváním stavby ze dne 12. 11. 2010, neboť také v něm jsou citována parcelní čísla pozemků, na kterých je umístěna stavba elektrárny, a která rovněž nejsou uvedena v rozhodnutí o udělení licence. Jedná se o pozemky p. č. 7811, 7814, 7827, které jsou citovány v kolaudačním souhlasu, ale nejsou uvedeny v rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce tedy v tomto žalobním bodu vytkl, že není zřejmé, na jakých konkrétních pozemcích se provozovna ve skutečnosti nachází, což opřel o nedostatky v označení pozemků v seznamu provozoven, údajně nejasný zákres umístění provozovny v kopii katastrální mapy a o rozpory v označení pozemků osobou zúčastněnou na řízení a v rozhodnutí žalovaného o udělení licence, jakož i v kolaudačním souhlasu, přičemž pouze příkladmo odkázal na některé ze sporných pozemků. Žalobce tak zpochybnil umístění provozovny jako takové, neboť dle jeho názoru není vlastně zřejmé, na jakých konkrétních pozemcích se nachází. Za této konkrétní situace má Nejvyšší správní soud za to, že žalobce dostatečně konkrétně vymezil žalobní bod tak, že zpochybnil celkový údaj o tom, kde se provozovna nachází a za tohoto stavu krajský soud nepochybil, zabýval-li se otázkou, na jakých konkrétních pozemcích se vlastně provozovna jako celek nachází. Při posouzení této otázky se z povahy věci musel nutně krajský soud zabývat nejen všemi pozemky, které uváděla v průběhu správního řízení osoba zúčastněná na řízení, ale pochopitelně také pozemky, které byly uvedeny v rozhodnutí o udělení licence, jakož i pozemky, které byly označeny v souvisejících rozhodnutích správních orgánů (např. v kolaudačním souhlasu), jakož i těmi, které byly případně označeny v dalších podkladech rozhodnutí žalovaného a které se nacházely ve správním spisu. Za tohoto stavu nelze proto hovořit o tom, že by ze strany krajského soudu došlo k překročení žalobních bodů.

Identifikace konkrétních pozemků, na nichž se nachází provozovna

V projednávané věci je sporné umístění provozovny na pozemcích p. č. 7809, p. č. 8544/2 a p. č. 8543, jakož i na pozemku p. č. 7814.

Ohledně pozemku p. č. 7809 dospěl krajský soud k závěru, že ani dokazováním se nepodařilo zjistit, zda je provozovna umístěna rovněž na tomto pozemku. Krajský soud dovodil, že nelze přisvědčit argumentaci osoby zúčastněné na řízení, že na pozemku p. č. 7809 provozovna umístěna nebyla, neboť tento pozemek byl a je ve vlastnictví jiných osob a tvoří proluku mezi jednotlivými bloky provozovny. Pak je ovšem dle krajského soudu údaj nacházející se na licenci, že provozovna se nachází také na tomto pozemku, údajem chybným.

Tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že na pozemku p. č. 7809 provozovna umístěna nebyla, neboť tento pozemek byl a je ve vlastnictví jiných osob a tvoří proluku mezi bloky energetického zařízení, žalobce nijak neoponoval (ani netvrdil, že by na tomto pozemku byla provozovna umístěna), přičemž toto tvrzení osoby zúčastněné na řízení je rovněž v souladu s listinou „Pozemky Aneta Sun blok B“, neboť dotčený pozemek v této listině uveden není, není uveden v žádosti o udělení licence či jejích přílohách a není uveden ani v kolaudačním souhlasu. Není ani sporné, že pozemek p. č. 7809 se podle zákresu do katastrální mapy nachází uprostřed pozemků, na nichž mělo být podle osoby zúčastněné na řízení energetické zařízení umístěno. Za této situace nelze než dovodit, že údaj v rozhodnutí o udělení licence, že se provozovna nachází rovněž na tomto pozemku, je údajem chybným.

pokračování

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že pozemek p. č. 7809 je skutečně v rozhodnutí o udělení licence uveden chybně; nejedná se však s ohledem na okolnosti této konkrétní věci o vadu takové intenzity, že by bylo nutné napadené rozhodnutí žalovaného rušit. Nelze totiž přehlédnout, že daný blok „B“ z hlediska svého umístění na předmětných pozemcích tvoří vizuálně jeden ohraničený celek, pozemek p. č. 7809 „prochází“ přes něj a netvoří podstatnou část celkové výměry tohoto bloku. V této souvislosti je zároveň třeba zdůraznit, že osoba zúčastněná na řízení při podávání žádosti o udělení licence neuváděla, že by se na tomto pozemku měla provozovna nacházet; jde o zjevnou nesprávnost způsobenou pochybením žalovaného. Toto pochybení proto nelze osobě zúčastněné na řízení přičítat, na jeho vzniku se nijak nepodílela a naopak konstantně tvrdí, že na tomto pozemku se provozovna nenachází.

Nejvyšší správní soud dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že osoba zúčastněná na řízení při podání žádosti o udělení licence neuvedla, že energetické zařízení mělo být umístěno také na pozemcích p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3.

Lze jistě přisvědčit krajskému soudu, že tyto pozemky skutečně nebyly uvedeny v listině „Pozemky Aneta Sun blok B“, ovšem nelze přehlédnout, že provozovna se rovněž dle listin založených ve správním spisu sestává z několika bloků. Osoba zúčastněná na řízení při podání žádosti o udělení licence předložila žalovanému ve vztahu k umístění pozemků, na nichž se měla provozovna nacházet, také ortofotomapu na č. l. 17 správního spisu, ze které umístění energetického zařízení rovněž na pozemcích p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3 vyplývá. Předmětná ortofotomapa je sice do značné míry nečitelná, ale umístění provozovny na označených pozemcích na ní rozeznat lze, neboť umístění provozovny je na ní (na rozdíl od dalších objektů) vyznačeno silnější čarou a z porovnání s geometrickým plánem ze dne 8. 6. 2010 (č. l. 360 soudního spisu) je zjevné, že jde právě o umístění provozovny na pozemcích p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3.

Podstatná je při tomto posouzení rovněž skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení při podání žádosti o udělení licence předložila k pozemkům p. č. 8544/2 a p. č. 8544/3 výpis z katastru nemovitostí – list vlastnictví 8516 pro katastrální území Veselí – Předměstí, z nichž vyplývá vlastnictví těchto pozemků. Nejvyšší správní soud přitom již uvedl, že identifikovala-li osoba zúčastněná na řízení umístění provozovny v přílohách podané žádosti, lze tento postup považovat za dostačující, byť by nepochybně bylo nanejvýš vhodné, aby všechny pozemky, na nichž je provozovna umístěna, byly identifikovány při podání žádosti o udělení licence jednoznačně, nejlépe jejich výčtem tak, jak bylo uvedeno v listině „Pozemky Aneta Sun blok B“. Skutečnost, že na těchto pozemcích měla být provozovna stěžovatele umístěna je také zřejmá z kolaudačního souhlasu Městského úřadu Veselí nad Moravou, stavebního úřadu, ze dne 12. 11. 2010.

Jiná je situace u pozemku původně evidovaného pod p. č. 7814, který měl mít podle listiny „Pozemky Aneta – Sun blok B“ a listu vlastnictví č. 8516 pro katastrální území Veselí - Předměstí výměru 651 m² a v tomto rozsahu na něm měla být provozovna osoby zúčastněné na řízení umístěna. Podle tvrzení osoby zúčastněné na řízení a kolaudačního souhlasu na části tohoto pozemku skutečně byla postavena provozovna osoby zúčastněné na řízení, ale nelze přehlédnout, že na základě geometrického plánu ze dne 7. 10. 2010 měl pozemek p. č. 7814 zaniknout a stát se součástí pozemku p. č. 7824 a z další (větší) části

pozemku p. č. 7826 zastavěného jinou provozovnou, a to Michalka – Sun s. r. o. Není tedy pochyb o tom, že tento pozemek provozovnou (energetickým zařízením) zastavěn byl, ale v řízení před krajským soudem vznikly důvodné pochybnosti vztahující se k tomu, zda byl zastavěn provozovnou osoby zúčastněné na řízení nebo provozovnou jinou (Michalka – Sun s. r. o.).

Osoba zúčastněná na řízení přitom při podání žádosti o udělení licence jako pozemek, na němž má být její provozovna (energetické zařízení) umístěna, pouze uvedla, že se jedná o pozemek p. č. 7814, ale již nijak nespecifikovala, že její provozovna se nebude nacházet na celém tomto pozemku, ale pouze jeho části. V tomto směru jde o pochybení osoby zúčastněné na řízení, neboť jí uvedený údaj byl v tomto směru neúplný (resp. nepřesný).

Nejvyšší správní soud se ovšem dále zabýval tím, zda toto pochybení osoby zúčastněné na řízení a na něj navazující pochybení žalovaného dosahuje skutečně tak významné intenzity, která má za následek, že rozhodnutí o udělení licence nemělo být vůbec vydáno.

K této otázce Nejvyšší správní soud nejprve připomíná již uvedené závěry, že ke zrušení rozhodnutí, které žaloba podaná podle § 66 odst. 2 s. ř. s. napadá, by měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která např. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že z obsahu správního ani soudního spisu nevyplývá (a netvrdí to ani žalobce), že by v projednávané věci bylo dosaženo vydání rozhodnutí o udělení licence v důsledku trestné činnosti. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že o kopii kasační stížnosti požádal dne 12. 6. 2015 policejní orgán, neboť z jeho žádosti se nepodává, zda rozhodnutí je důsledkem trestné činnosti. Ostatně takovou skutečnost netvrdí ani žalobce, který by z povahy věci o tom musel mít povědomost. Proto se dále zdejší soud zabýval blíže tím, zda pochybení osoby zúčastněné na řízení v označení umístění provozovny na pozemku původního p. č. 7814 je skutečně tak významné, že zásadně zkresluje jí uváděné údaje o umístění provozovny, a dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle listiny „Pozemky Aneta – Sun blok B“ a listu vlastnictví č. 8516 pro katastrální území Veselí - Předměstí měl v době podání žádosti pozemek původního p. č. 7814 výměru 651 m². Celková výměra pozemků, na nichž měla být provozovna osoby zúčastněné na řízení umístěna podle listiny „Pozemky Aneta – Sun blok B“ činí 62 603 m², což v řízení před krajským soudem zpochybněno nebylo. S připočtením výměry pozemků

pokračování

p. č. 8544/2 (26 516 m²) a p. č. 8544/3 (16 477 m²) činí celková výměra těchto pozemků včetně pozemku původního p. č. 7814 celkem 105 596 m². Výměra pozemku původního p. č. 7814 651 m² tak představuje pouhých cca 0,6% celkové výměry pozemků, na nichž měla být provozovna stěžovatele umístěna. Z geometrického plánu ze dne 7. 10. 2010 je dále zjevné, že po rozdělení pozemku původního p. č. 7814 část pozemku z této původní parcely připadající na pozemek, na němž měla být provozovna osoby zúčastněné na řízení umístěna, představuje výrazně menší část původní parcely.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v postupu osoby zúčastněné na řízení a žalovaného, který v rozhodnutí o udělení licence vůbec pozemek p. č. 7814 neuvedl, nepochybně došlo k pochybení, nebylo-li v žádosti o udělení licence specifikováno, že provozovna se nachází jen na určité části pozemku původního p. č. 7814. Žalovaný následně při svém postupu tento nedostatek neodstranil, což se projevilo také v rozhodnutí o udělení licence. Na stranu druhou však lze s ohledem na skutečnost, že provozovna osoby zúčastněné na řízení byla na pozemku původního p. č. 7814 umístěna jen zčásti a vzhledem k poměru výměry tohoto pozemku k celkové výměře pozemků, na nichž se tato provozovna nacházela, dospět k závěru, že uvedené pochybení je poměrně marginální. Tato chyba nemá bez dalšího vliv na ostatní parametry provozovny osoby zúčastněné na řízení (zejména jejího výkonu) a ani nijak významným způsobem nezpochybňuje její umístění. V této souvislosti nelze rovněž přehlédnout, že v rozhodnutí o udělení licence je uveden pozemek p. č. 7824, jehož se část pozemku původního p. č. 7814, na němž se provozovna osoby zúčastněné na řízení nachází, stala součástí. S přihlédnutím ke všem těmto skutečnostem nejde podle názoru Nejvyššího správního soudu v tomto případě, co se týče neuvedení pozemku původního p. č. 7814 (jeho části) v rozhodnutí o udělení licence, o pochybení natolik výrazné významné intenzity, které by mělo za následek, že rozhodnutí o udělení licence nemělo být vůbec vydáno.

Na místě je také uvést, že vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k provozovně nacházející se na uvedených pozemcích v průběhu řízení před krajským soudem zpochybněno nebylo, jak v kasační stížnosti namítala osoba zúčastněná na řízení.

Vady řízení před krajským soudem

Nejvyšší správní soud dále posoudil jako nedůvodnou námitku osoby zúčastněné na řízení, že krajský soud neprovedl důkaz žádnou z listin, které jsou součástí správního spisu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že pro seznámení se s obsahem správního spisu se nevyžaduje provádění dokazování. Jestliže v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75).

Nelze přisvědčit osobě zúčastněné na řízení ani v její kasační námitce týkající se překvapivosti postupu a rozhodnutí krajského soudu ve vztahu ke spornému vymezení pozemků, na nichž se provozovna nachází.

Je nutné zdůraznit, že jedním se stěžejních žalobních bodů bylo právě sporné vymezení pozemků, na nichž se provozovna nachází. Osobě zúčastněné na řízení proto muselo být zjevné, co je předmětem sporu, tj. umístění provozovny na konkrétních pozemcích. Namítá-li proto také osoba zúčastněná na řízení, že jí nebylo dáno v průběhu řízení před krajským soudem najevo, že její tvrzení a označené důkazy nejsou dostatečné, nelze s ní souhlasit.

Dle judikatury Ústavního soudu lze za „překvapivá rozhodnutí“ označit taková rozhodnutí soudu, která nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu předvídat. Rozhodnutím za těchto okolností dochází k odepření možnosti právně a skutkově argumentovat ve vztahu k otázce, jež se s ohledem na právní názor odvolacího soudu jevila jako významná pro jeho rozhodnutí. Osobě zúčastněné na řízení by tak v takovém případě bylo znemožněno reálně a efektivně hájit před soudem svá práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. II. ÚS 523/02, 12/2003 Sb. ÚS, ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. I. ÚS 220/04, 129/2004 Sb. ÚS, ze dne 12. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 322/03, 198/2005 Sb. ÚS a ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. II. ÚS 503/05, 76/2006 Sb. ÚS). V rámci posouzení, kdy se jedná o „překvapivé rozhodnutí“, je ovšem zapotřebí brát zřetel na odlišnou povahu řízení před správními soudy, a to především v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, ve srovnání s řízením civilním. Předmětem řízení zde není primárně posouzení jednání určité osoby, ale přezkum právního názoru, který o jednání této osoby na základě zjištěného skutkového stavu učinil správní orgán. Možnost vydání překvapivého rozhodnutí je tak z povahy tohoto řízení u správních soudů méně pravděpodobná.

V dané věci se o překvapivé rozhodnutí jednat nemůže. Názor, že „*není zřejmé umístění provozovny na konkrétních pozemcích*“, zaujal žalobce již v rámci uplatněných žalobních bodů a osoba zúčastněná na řízení proti tomuto názoru brojila v řízení před krajským soudem ve svém vyjádření k žalobě. Osoba zúčastněná na řízení tedy měla dostatečný prostor k dané otázce právně a skutkově argumentovat, což také činila.

Krajský soud nebyl povinen osobě zúčastněné na řízení před rozhodnutím ve věci poskytovat poučení, že její tvrzení dosud prokázána nebyla a vyzývat ji k doplnění důkazních návrhů. V této souvislosti v úvahu přicházející § 118a o. s. ř., týkající se poučovací povinnosti soudu, nelze v řízení před správními soudy aplikovat, neboť účastníci tohoto řízení i soudy samotné jsou oproti civilnímu řízení při jednání v odlišné situaci. Účastníkům řízení jsou v okamžiku, kdy je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu přípustná, známy právní názory správních orgánů. Po podání žaloby jsou pak před jejím projednáním účastníkům k dispozici závěry správních orgánů podložené správním spisem, názory účastníků správního řízení a názor žalobce. Vzhledem k uvedené rozdílné pozici při jednání, dispoziční zásadě a zásadě koncentrace řízení, již tedy není nutné jednání před správními soudy formalisticky procesně svazovat tak, jak činí § 118a o. s. ř. Navíc s ohledem na eventualitu možného rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.) není možné, aby byl soud svázán procesními povinnostmi, které zakládá § 118a o. s. ř., neboť by je soud v tomto případě nemohl dodržet. Správním soudům tak na rozdíl od soudů rozhodujících v civilním nalézacím řízení v prvním stupni z § 118a o. s. ř. nevyplývají žádné procesní povinnosti, jejichž porušení by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 – 102).

pokračování

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou, že krajský soud nevyslechl Ing. J. H. k nejasnostem ohledně pozemků, přestože ji vyslechl ohledně otázky překročení celkového instalovaného výkonu. Krajský soud dále v napadeném rozsudku ani neměl neobjasnit důvod, proč nepovažoval za potřebné Ing. J. H. k uvedené sporné otázce vyslechnout.

Ze záznamu jednání krajského soudu je zřejmé, že krajský soud u jednání dne 24. 4. 2015 nevyslychal J. H. jako svědkyni ani jako účastnici řízení. Krajský soud se jmenované jako osoby pověřené, která vypracovávala napadené rozhodnutí o udělení licence, pouze dotázal na skutečnosti týkající se deklarovaného výkonu provozovny. Jde tedy pouze o vyjádření jmenované, a nikoli o provedení důkazního prostředku (účastnické či svědecké výpovědi), jak ostatně poučil krajský soud přítomné u jednání. Po podání tohoto vysvětlení se krajský soud dotázal přítomných, včetně zástupce osoby zúčastněné na řízení, zda mají na jmenovanou nějaké otázky. Zástupce osoby zúčastněné na řízení této možnosti nevyužil, ačkoli mu nikdo nebránil dotázat se Ing. J. H. také na vymezení jednotlivých pozemků. Nutno také připomenout, že krajský soud umožnil osobě zúčastněné na řízení vyjádřit se rovněž v rámci závěrečné řeči.

V této souvislosti je ovšem vhodné uvést, že krajskému soudu nic nebránilo v tom, aby Ing. J. H. vyslechl jako svědkyni. V případě jmenované jde o zaměstnankyni (pověřenou úřední osobu), která napadené rozhodnutí žalovaného zpracovávala. Z průběhu řízení před krajským soudem přitom plyne, že nejde o vedoucí správního orgánu (žalovaného), popřípadě jinou osobu oprávněnou za žalovaného jednat. Krajský soud proto pochybil, jestliže přes důkazní návrh osoby zúčastněné na řízení Ing. H. jako svědkyni nevyslechl, resp. v napadeném rozsudku nezdůvodnil, z jakých důvodů k její svědecké výpovědi nepřistoupil. Toto pochybení je ovšem pouze dílčí a nemělo bez další vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu, neboť jmenovaná svůj postup v řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení před krajským soudem popsala, byť nikoli v rámci své výpovědi, přičemž ani osoba zúčastněná na řízení nebyla zkrácena na svém právu klást jmenované otázky, jak je zřejmé ze záznamu jednání ze dne 24. 4. 2015. Krajský soud pak z tohoto vysvětlení jako z důkazu nevycházel, jak plyne z napadeného rozsudku.

V této souvislosti zdejší soud rovněž poznamenává, že ve věci byla v řízení před krajským soudem nařízena jednání, osoba zúčastněná na řízení tedy ani v tomto směru na svých procesních právech zkrácena nebyla.

Závěrem Nejvyšší správní soud také uvádí, že neprováděl k návrhu osoby zúčastněné na řízení důkaz znaleckými posudky, které se týkaly otázky (ne)dokončenosti provozovny (energetického zařízení), neboť tato otázka nebyla předmětem řízení před krajským soudem, žalobce v tomto směru žádné námitky nevznesl.

VII. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce proti výroku II. rozsudku krajského soudu není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Oproti tomu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o důvodnosti kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti výroku I. napadeného rozsudku. Rozsudek krajského soudu proto podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. v tomto rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně se zrušením výroku I. rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud také ke zrušení závislých nákladových výroků III., IV. a V., jimiž bylo rozhodnuto o tom, že žalovaný a osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává. V dalším řízení je krajský soud povinen se řídit závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl se svou kasační stížností úspěšný a žalovanému žádné náklady s řízením o kasační stížnosti žalobce nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Jelikož osobě zúčastněné na řízení nebyla v řízení o kasační stížnosti žalobce uložena žádná povinnost, nemohly jí v souvislosti s řízením o této kasační stížnosti vzniknout náklady dle § 60 odst. 5 s. ř. s.

V novém rozhodnutí v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2016

JUDr. Lenka
Matyášová
předsedkyně senátu